

2022.03.11. Bibliaóra

Köszöntés: „Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Róm6,23) Ámen

Ének: 390:1-3: „Erős vár a mi Istenünk...”

Előima:

Urunk a Te erődért könyörgünk ma, hogy Igéd ereje által a böjti időszakban úgy álljunk meg Előtted, mint akik készek önvizsgálatot tartani. Kérünk, jöjj és vizsgálj meg bennünket, ismerd meg szívünket, próbálj meg bennünket, ismerd meg a mi gondolatainkat.

Megvalljuk Előtted, hogy sokszor a Te szőlőskertedben dolgozókként mi sem vagyunk különbek mint azok, akiket korán elhívtál. De kérünk, Te tisztítsd meg ma szívünket az irigység minden gyökerétől, hogy szívből tudjunk örülni mindazokkal, akikkel Neked szolgálhatunk. Így adunk hálát azokért a testvérekért, akiket ma idehoztál. Hálát adunk azokért, akik majd otthonaikban olvassák a bibliaóra anyagát. Hálát adunk mindazokért, akik a Kárpát-medencében egy ígére figyelve meg tudnak ma szólítani, fel tudják tenni kérdéseiket és várni a válaszaidat aktuális nehézségeikre és aggodalmaikra.

Köszönjük az örök élet ígéletét, hogy kegyelmedet nem vonod meg tőlünk, hanem még alkalmat készítesz arra, hogy lélekben Eléd menjünk és megvalljuk bűneinket, kérjük bocsánatodat, s Dáviddal együtt szüntelenül kérdezni tudjunk Tőled, hogy mit akarsz, hogy cselekedjünk.

Kérünk, könyörülj ma rajtunk. Szentlelkeddel jöjj közénk, segíts abban, hogy személyre szóló üzenet legyen mindaz, amit hallani fogunk. Segíts abban, hogy nekünk címzett életmentő vezetésed nemcsak meghalljuk, hanem éljünk mindazzal, amivel ma meg akarsz bennünket ajándékozni az Úr Jézus Krisztus ereje által. Az Ő nevében kérünk, fogadd el imádságunkat és áld meg együttlétünket. Ámen

Ószövetségi ígerész: 1 Sámuel 23,1-12

„¹Jelentették egyszer Dávidnak, hogy a filiszteusok megtámadták Keílát, és fosztogatják a szérüket. ²Ekkor megkérdezte Dávid az URat: Elmenjek, és megverjem a filiszteusokat? Az ÚR ezt felelte Dávidnak: Menj el, verd meg a filiszteusokat, és szabadítsd föl Keílát! ³De az emberei ezt mondták Dávidnak:

Még itt, Júdában is félünk! Csakugyan menjünk el Keílába, a filiszteusok csapatai ellen? ⁴Dávid ismét megkérdezte az URat. Az ÚR pedig így válaszolt neki: Indulj, és menj el Keílába, mert kezembe adom a filiszteusokat. ⁵Elment tehát Dávid az embereivel Keílába, harcba szállt a filiszteusokkal, elhajtotta jószágaikat, és nagy vereséget mért rájuk. Így szabadította fel Dávid Keíla lakóit. ⁶Amikor Ebjátár, Ahímelek fia Dávidhoz menekült Keílába, az éfódot is magával vitte. ⁷Ezután jelentették Saulnak, hogy Dávid Keílába ment. Akkor ezt mondta Saul: Kezembe adta őt az Isten, hiszen saját magát zárta be azzal, hogy egy kapuval és zárral felszerelt városba ment. ⁸Ezért mozgósította Saul az egész hadinépet, hogy Keíla ellen vonuljon, és körülzárja Dávidot embereivel együtt. ⁹Dávid azonban megtudta, hogy Saul rosszat forral ellene. Ezt mondta Ebjátár papnak: Hozd ide az éfódot! ¹⁰Majd ezt mondta Dávid: URam, Izráel Istene! Azt a hírt hallotta szolgád, hogy Saul ide akar jönni Keílába, hogy elpusztítsa miattam a várost. ¹¹Kiszolgáltatnak-e neki Keíla polgárai? Idejön-e Saul, ahogyan szolgád hallotta? URam, Izráel Istene, jelentsd ki szolgádnak! Az ÚR így felelt: Idejön. ¹²Akkor ezt kérdezte Dávid: Kiszolgáltatnak-e engem és embereimet Saulnak Keíla polgárai? Az ÚR így felelt: Kiszolgáltatnak.”

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Dávid életét a rejtőzködés és a menekülés jellemzi. Korábban azt olvastuk, hogy a Júda földjére, a hereti erdőbe menekült(1Sám22,5). Ennek az erdőnek a közelében volt Keila városa. (kb.10km) Innen Betlehem 25 km-re volt.

Keila városával a Józsué könyvében, egy hosszú felsorolásban találkozunk (Józs 15,44) korábban. Keila Júda városai közé tartozott, de ebben az időben filiszteus fennhatóság alatt állt. Egy fallal bekerített, erődítménnyel körülvett városról van szó.=kulcsos város(7.v.)

Dávidnak jelentik, hogy a város veszélyben van, rablótámadás fenyegette.

A fosztogató nép nevét szinte esélytelen elfelejteni, az első 5 versben 6x vannak megemlítve a filiszteusok.

Érdekes azt látni, hogy míg ő is szívesen szabadulna a menekülő állapotától hozzá jönnek azok, akik szabadulni akarnak a filiszteusoktól.

A filiszteusok azt az időpontot választották fosztogatásra, amikor még a gabona a szérükön volt.

Dávid, amikor meghallja a hírt nem a saját élete válik számára fontossá, hanem tenni akar vmít a megtámadt emberekért. De mielőtt cselekszik-kérdez...megkérdezi az Urat. Nem a filiszteusok mennyisége vagy ereje érdekli, hanem célja az, hogy megverje-legyőzze őket, de erre csak úgy lát esélyt, ha az Úr vele lesz.

Üldözött állapotában is fel tudja használni az Úr Dávidot. A mai napra kijelölt szakaszban 3x olvasunk arról, hogy Dávid megkérdezte az Urat.

1. kérdés: „Elmenjek, és megverjem a filiszteusokat?”

Egyes szám 1. személyben kérdez. ÉN- cselekedjek Uram? Mit akarsz, hogy tegyek? Milyen irányba menjek? Mit tegyek az ellenséggel?

Dávid az Úr válaszára várva kész engedelmes szolgaként cselekedni.

„Az ÚR ezt felelte Dávidnak: Menj el, verd meg a filiszteusokat, és szabadítsd föl Keilát!”

Isten megígéri a győzelmet, s kell ettől nagyobb ígéret. Mintha azt mondaná, hogy Én veled leszek. Dávidot nem a saját magabiztossága, akarata és ereje indítja el a harcba, hanem az Úr.

Kedves Testvérem! Merj kérdezni minden helyzetben! Ha ott van életedben a teher, a baj, a betegség, az ellenség, ha nem látod a következő lépés szükségességét...merj kérdezni. Istennek nem néma bábukra van szüksége, hanem imádságra és cselekvésre kész választottakra, akik tetteik előtt elkérik a segítséget onnan fentről a világosság Atyjától. Olyanokra, akik képesek meghallani az Úr üzenetét és nem saját bőrüket védve hallgatnak, hanem kérik az Urat.

Dávidhoz nemcsak az Úr szól, hanem emberei is. Még el sem indultak, de már közlik Dáviddal, hogy ők félnek.

Amikor másat mond az Úr és másat a környezetében lévő emberei nem gondolkodik azon, hogy kinek engedelmeskedjen. A környezetében lévő emberek csak a félelmükig láttak, magukra tekintve saját állapotuktól nem tudtak elszakadni, viszont Dávidot a segítségnyújtás indította arra, hogy az Úr szavában bízva elinduljon.

A többség szava nem Isten szava. Az, amit az ember mond, nem egyezik azzal, amit Isten mond. Félelemből nem lehet minőségi cselekvés.

Ebből is láthatjuk, hogy hányszor blokkolja az embert a félelme. Félek...ezért nem szólok és nem teszek semmit. Félek...nekem megfelel a kis komfortzónám és nem merek belemenni olyan dolgokba, amelyekben testi épségem veszélyben van. Félek...inkább csak meghúzódok hátul, s miközben kérem Istenem tanácsát, vezetését, útmutatását befogom előtte a fülem, mert én is tudom mit kell tennem, hogy biztonságban maradjak.

Ne a félelmünk szava győzzön. Jól néznénk már ki, ha reformátoraink és őseink félelemből nem tettek volna semmit, amikor az Igét olvasták és megértették belőle azokat az alapigazságokat, amelyek az ember javát szolgálják és nem fosztogatni akartak a lelki szérűjünkön, elvéve minden lelki táplálékukat, hiszen abban az időben is voltak fosztogatók.

Jól néznénk már ki, ha az izmusok alatt félelemből senki sem továbbította volna az Úr üzenetét.

Jól néznénk ki, ha félelemből nem tennénk ma sem semmit, s csak úgy sodródnánk a mindennapi hírekkel és eseményekkel miközben nem erősödnek meg abban, hogy az Úr tudta és akarata nélkül nem történik velünk semmi.

Dávid megerősítésre várva újra kérdez. A válasz pedig: „Indulj, és menj el Keilába, mert kezedbe adom a filiszteusokat.” Az Úr biztosítja afelől, hogy megszabadítja népét általa.

A második kérdés az Úr irányába nem azért hangzik el, mert Dávid kételkedne az Úr szavában, hanem egyfajta megerősítés ez az emberei számára.

Dávid megszabadította a népet, sőt visszaszerzett mindent, amit elvettek a filiszteusok. S míg Saul is harcolt ezekben az időkben a filiszteusok ellen az Úr mégis Dávidot használja fel, hogy választottjait megmentse. Ezalatt Saulnak hírül vitték Dávid tartózkodási helyét. S míg egyesek egy nép megmentésén munkálkodnak, addig van, aki ebben a helyzetben híreket szállít Saulnak.

Feltételezhető, hogy Abjátár vitte meg a hírt arról, hogy Saul készenlétben áll.

S míg előttünk van az, hogy Dávid az Úr megbízásából harcol, addig Saul a saját harcait vívja. Saul csak az vezeti, hogy Dávidot elkapja, s ha kell még ebbe az Istent is belevonja azzal, hogy a jelenlegi helyzetet saját sötét gondolatai alapján úgy magyarázza, hogy kezébe adta őt Isten.

Saul terve kudarcot vallott. Az Úr Dáviddal volt, s nem csak általa végzett nagy szabadításokat, hanem választottját is megszabadította ellensége kezéből.

A 3. kérdés pedig ehhez köthető. Dávid Ebjátár főpappal és a néppel együtt az efódot megragadva tette fel kérdését az Úrnak.

Az efód a főpapi ruházatnak volt a része. Piros és kék lenfonálból készítették. Egy mellényre hasonlított, ami elől és hátul a testre simult, s a vállon kapcsok fogtak össze. Ezt vették fel, amikor az Urat kérdezték.

A kérdésre a válaszok nagyon meglepőek. Van ilyen, hogy egy város megmenekül, a város lakosai pedig a szabadítójuk ellen mennek? Van ilyen, hogy a lakosok ellenségétől menti meg Dávid Keila városát és azután ez a város kiszolgáltatja Dávid ellenségének szabadítóját?

Akármilyen szándék is vezeti az embert a másik ellen, nem szabad elfelejtenünk Isten nekünk címzett üzeneteit. Elsősorban azt, hogy én veletek vagyok, minden napon a világ végezetéig. Dávidot, mint Keila városának szabadítóját üldözték. Jézus Krisztus a mi szabadítónkat üldözték. Ne gondoljuk, hogy a mi életünk egyszerűbb lesz. Ha Őt üldözték bennünket is üldözni fognak. De nem a félelem lelkét kaptuk.

Könyörögjünk szüntelenül egyes szám első személyben, hogy: Istenem hová küldesz engem? Merre akarsz, hogy menjek? Mit kell tennem? Mikor kell cselekednem?

Kérdezzünk az Úrtól! Várjuk a válaszokat az Úrtól!

Az Úr áldja meg mindenkor az Ige olvasásunkat és hallgatásunkat, hogy a gyümölcstermés bő legyen, s szüntelenül kérni tudjuk Isten akaratának érvényesülését az életünkben. Ámen

Ének: 390:4: „Az Ige kőszálként megáll...”

Újszövetségi ígérés: Máté evangéliuma 2, 1-16

„¹Hasonló a mennyek országa ahhoz a gazdához, aki korán reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe. ²Miután megegyezett a munkásokkal napi egy dénárban, elküldte őket a szőlőjébe. ³Amikor kiment kilenc óra tájban, látta, hogy mások is állnak a piacon tétlenül, ⁴és ezt mondta nekik: Menjetek el ti is a szőlőmbe, és ami jogos, megadom nektek. ⁵Azok pedig elmentek. Ismét kiment tizenkét óra körül és délután három óra tájban, és ugyanígy tett. ⁶Amikor pedig délután öt óra tájban is kiment, talált újabb embereket, akik ott álldogáltak, és

megkérdezte tőlük: Miért álltok itt egész nap tétlenül? ⁷Azok pedig így válaszoltak: Mert senki sem fogadott fel bennünket. Erre ezt mondta nekik: Menjetek el ti is a szőlőmbe! ⁸Miután pedig beesteledett, ezt mondta a szőlőgazdája a munkások vezetőjének: Hívd ide a munkásokat, és fizesd ki a bérüket, az utolsók kezdve az elsőig. ⁹Ekkor jöttek azok, akik öt óra tájban álltak munkába, és kaptak egy-egy dénárt. ¹⁰Amikor az első jöttek, azt gondolták, hogy többet kapnak, de egy-egy dénárt kaptak ők is. ¹¹Amikor átvették, zúgolódni kezdtek a gazda ellen, ¹²és ezt mondták: Ezek az utolsók egyetlen órát dolgoztak, és egyenlővé tetted őket velünk, akik az egész nap terhét hordoztuk, és szenvedtünk a hőségtől. ¹³Ő pedig egyiküknek így felelt: Barátom, nem bánok veled igazságtalanul. Vajon nem egy dénárban egyeztél meg velem? ¹⁴Vedd, ami a tied, és menj! Én pedig az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked. ¹⁵Hát nem tehetek azt a javaimmal, amit akarok? Vagy azért vagy irigy, mert én jó vagyok hozzájuk? ¹⁶Így lesznek az utolsókból első, és az elsőkből utolsó.”

Szeretett Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Ez a példázat csak Máté evangéliumában található meg, annak ellenére, hogy az utolsó mondattal más történetben is találkozhattunk már. (A tanítvány jutalma Mt19,30, A szoros kapu-Lk13,30)

Két egyforma kijelentés közé van beékelve egy magyarázat. Az előző fejezet azzal ér véget, hogy : „³⁰De sok elsőből lesz utolsó, és utolsóból első.”(Mt19,30)

A példázat pedig azzal végződik, hogy : „¹⁶Így lesznek az utolsókból első, és az elsőkből utolsó.” (Mt20,16)

Ma választ kapunk arra, hogy hogyan működik Isten logikája, ami ebben az esetben az emberi törvényszerűségnek ellent mond. Míg azt gondoljuk, hogy az emberi számítások érvényesülnek itt a földön, addig megnyugtató azt olvasni, hogy a gazda kegyelmét és nagylelkűségét nem az ember utalja át a saját számlájára, hanem Isten döntése, hogy kinek mit és mennyit ad munkája végén.

A mennyek országának példázatai közül ma a szőlőmunkások példázatán keresztül tarthatunk önvizsgálatot a böjti időszakban.

Egy gazda, akinek szőlője van munkásokat fogad egy nap különböző órájában. A gazda megegyezik a munkásokkal a bérben. A munkások előre tudják, hogy 1 dénárt fognak kapni, ha befejezték napi munkájukat.

1.kora reggel-megegyezett a munkásokkal a bérben.

2. 9óra-ami jogos megadom nektek, tétlenség

3. 12 óra-ugyanígy tett

4. d.u.3 óra-ugyanígy tett

5. d.u. 5-tétlenül álltak kiküldte őket a szőlőbe. Nincs ígéret a bérré.

-Egy nap bére 1 dénár. A római katonák is egy dénárt kaptak egy napra.

A munkabérek a nap végén volt szokás kiosztani.

Ezek az emberek szegény emberek voltak. Mózes könyvében találkozunk azzal, hogy a bérüket a nap végén ki kell fizetni. 3Móz19,13: „¹³Felebarátodat ne sanyargasd és ne rabold meg! A napszamos bére ne maradjon nálad másnap reggelig!”

5Móz24,14-15: „¹⁴Ne zsákmányold ki a nincstelen és szegény napszámost, akár a testvéred, akár olyan jövevény, aki országodban, a te lakóhelyeiden él. ¹⁵Még aznap add ki a bérét, mielőtt lemegy a nap, mert nincstelen ő, és sóvárog utána: ne kiáltson az ÚRhoz miattad, mert akkor vétek fog terhelni.”

Beesteledett és a gazda a vincellért bízta meg azzal, hogy fizesse ki a béreket. A bérek kifizetése alkalmával megváltozott a munkások sorrendje. S ez a lényege az egész példázatnak: A sorrend nem számít, mindenki ugyanazt kapja. Az utolsó megkapták az egy dénárt, s míg abban reménykedtek a korábban érkezők, hogy akkor majd ők többet kapnak, addig ők is a megegyezett összegben részesültek.

A jutalmazás alapja nem az emberi teljesítmény, hanem Isten kegyelmes akarata. A gazda fő tulajdonsága, hogy minden emberhez jó, s akinek ez bántja a szemét, annak a szívébe beférközött az irigység. S ezen a ponton a gazda a zúlolódókat szólítja meg. Azokat, akik úgy érzik, hogy nekik jogaik vannak, mert ők korán reggeltől a hőségben dolgoznak. Ők azok, akik mindig a jogaikkal vannak elfoglalva, s nem a kötelességeiket teljesítik. Akik listát írnak arról, hogy ők már mennyi mindent letettek Isten asztalára, mennyi mindent tettek az Úr ügyében. Vég nélkül zúgolódnak az ilyenek miközben a később érkezettek cselekedeteit mérlegelik. Hasonló ez a helyzet, ahhoz, amit a tékozló fiú történetében olvasunk. Az idősebb fiúnak sem tetszett, amikor édesapja visszafogadta és elhalmozza bőséges ajándékaival a kisebbik testvért.

A zúgolódókkal igazságosan volt bánva. Amit a munka elején ígéretként kaptak, azt teljesítette is a gazda. „¹³Ő pedig egyiküknek így felelt: Barátom, nem bánok veled igazságtalanul. Vajon nem egy dénárban egyeztél meg velem? ¹⁴Vedd, ami a tied, és menj! Én pedig az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked.”

A barátom megszólítás egy érzéki feddéssel köthető össze. Ilyennel találkozunk a 22,12-ben: „*Barátom*, hogyan jöhettél be ide, hiszen nincs menyegzői ruhád!” (A királyi menyegző története) , valamint a 26,50-ben: „Jézus ezt mondta neki: *Barátom*, ezért jöttél! Akkor odamentek, megragadták Jézust, és elfogták.”(Júdás elárulja-Jézust elfogják)

A Gazda mindenben és mindenkor akarata szerint cselekszik. A javait úgy osztja szét, ahogy ő akarja. Csak sajnós ez féltékenységet és irigységet szül. A szem azért gonosz, mert Ő jó.

A szem mindent elárul. Saulról is olvasunk olyat, hogy rossz szemmel nézett Dávidra. (1Sám18,9)

Mt6,22-23: „²²A test lámpása a szem. Ezért ha a szemed tiszta, az egész tested világos lesz. ²³Ha pedig a szemed gonosz, az egész tested sötét lesz. Ha tehát a benned lévő világosság sötétség, milyen nagy akkor a sötétség!”

Isten országában sokminden máshogy történik, mint ebben a világban. Az ítélet napja sok meglepetést hoz magával. Istennek megvannak az eszközei arra, hogy embereket állítson a szolgálatba.

Mindenkinek ugyanazt a bért adja, az örök életet.

A jutalmazás pedig azért történik egyszerre, hogy a választottak együtt örüljenek és ilyen formában is együtt tudják dicsérni Istent kegyelméért.

De mi tudunk együtt örülni annak az egy megtérő bűnösnek, aki utolsóként csatlakozott a munkához. Azt látjuk csak, amit mi csinálunk vagy képesek vagyunk hálás szemmel tekinteni mindazokra, akik folyamatosan csatlakoznak a gyülekezethez?

Nem azt mondva, hogy „hol volt ez eddig”, hanem örömmel fogadni mindenkit, aki kész szolgálatot vállalni az Isten szőlőkertjében.

S míg az ember szíve mindenkor szomjas a jutalomra és az elismerésre, tudok-e ebben az esetben hálából ott lenni Jézus mellett. Mert, ahol az ember a jutalomra koncentrálna él ott megszűnik a tanítvány öröme és hálája.

Ne foszd meg magad attól a jutalomtól, amit Jézus ígér. Ne a Te mindenedet: erődet, munkádat sorakoztasd egymás után, hanem lásd ma meg azt, aki mindent megtett érted. Ő bűneidet megbocsátva hív. S míg van emberi sorrend, addig van egy isteni sorrend is, ami mindenben tud változtatni. S míg van emberi értelem, addig van, ami ezt felülhaladja és meglepődünk majd azon, hogy a jutalomban, az örök életben olyanok nem fognak részesülni, akiről azt gondoltuk volna, hogy biztos megkapják és ott lesznek. Valamint olyanok részesülnek, akiről nem is gondoltuk volna. Ez a kegyelem, mert az Istennek minden lehetséges. S így lesznek majd az utolsókból elsők, és az elsőkből utolsók. Ámen

Utóíma:

Köszönjük Urunk, hogy nem személyválogató Istenünk vagy. Köszönjük, hogy ígéreteidet minden körülmények között betartod. Köszönjük, hogy az Úr Jézus Krisztus által mint tétlen, várakozó szolgákhoz egykor hozzánk is odaléptél, kiválasztottál és elhívtál, hogy Neked szolgáljunk.

Köszönjük, hogy egy olyan munkának lehetünk a részesei, ami nem látszat akar lenni emberek előtt, hanem egyedül Neked akar tetszeni. Segíts hát abban, hogy megmaradjunk világosságodban. Segíts abban, hogy testünk lámpása, a szemünk általad megtisztított szem legyen, amire nem kerül rá az irigység és a jogait hangsúlyozó hártya, hanem örül annak, ha a szolgálat útján kapunk társakat, akikkel hordozhatjuk egymás terhét.

Köszönjük Neked, hogy az üdvösség a Te ajándékod. Add Urunk, hogy örülni tudjunk annak, ami nekünk jutott, s nem mindig a másik teljesítményét nézzük.

Köszönjük, hogy lehetnek mellettünk olyan hittestvérek, akikkel tudunk egymásért imádkozni.

Így könyörgünk ma gyászban járó testvéreinkért. Könyörgünk mindazokért, akik kezeléseik alatt állnak. Urunk, kérünk, Te gyógyítsd testi és lelki betegeinket.

Könyörgünk a világban zajló harcokért megvallva, hogy Te vagy a mi oltalmunk és erősségünk, s ha ránk is szakad minden baj akkor is szüntelenül hozzád fohászkodunk. Könyörgünk a menekülő családokért, s hálát adunk mindazokért, akik készek segítő kezüket nyújtani, amikor látják a másik szenvedését és menekülését otthonából.

Lelkeddel vezess bennünket, hogy a hallott Igét, hadd tudjuk szívünkbe forgatni, s mint gazda, mint igazságos bérelszámoló adj erőt, hogy munkatársakként úgy dolgozzunk, mint akik tudják, hogy nem hiábavaló egy-egy nap terhének a hordozása és a szenvedés a hőségtől.

Maradj velünk Urunk az éjszakában, őrizd meg szeretteinket a közelben és távolban, vigyázz a mi otthonunkba vezető lépéseinkre. Hűséges Urunk segíts abban, hogy mi is hűséges munkásaid maradjunk. Az Úr Jézus Krisztusért kérünk, aki életét adta értünk, hogy nekünk jutalmunk az örök élet legyen, hallgasd meg imánkat. Ámen

Úri ima: Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Áldás: „Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”(2Tim1,7)

Ének: 396:1-3: „Ébredj bizonyágtévő lélek!”